

05 november 2025

ZING VOOR DE SCHEPPER!

Psalm 147

Wanneer zingen mensen vaak? Op welke momenten gaan mensen met elkaar zingen? (...) Tijdens momenten dat men heel blij is. Feest viert. (Verjaardag, bruiloft, een ander feest). En ook soms bij heel belangrijke dingen, hele grote dingen: als de koning op bezoek komt. Misschien heb je dat wel eens gezien: als dan de koning uit de gouden koets stapt, of als een buitenlandse president op bezoek komt en hij of zij stapt uit de auto..., dan gaat de fanfare muziek maken en dan zingt men het volkslied. Of als je favoriete voetbalclub speelt: dan wordt er ook gezongen. Heel het stadion zingt dan en men doet de wave enzovoort. Dus: bij heel fijne dingen, bij feest, zingen wij. En ook bij heel grote dingen, dingen die wij heel belangrijk vinden.

Nou, dat was ook het geval bij het lied dat wij zojuist uit de Bijbel hebben gelezen en waar wij ook een stukje van hebben meegezongen, Psalm nr. 147. Het was feest. Wij lazen in dat lied, in die psalm, dat de Heere Zijn volk weer had teruggebracht: '1Halleluja! Het is goed om voor onze God te zingen, het is goed om hem te eren met een lied. 2Want de Heer bouwt Jeruzalem weer op. Hij brengt zijn volk weer terug, zijn volk dat uit Israël weggehaald was.' Wat was er aan de hand? 'Hij brengt Zijn volk weer terug?' Waar was dat volk Israël dan geweest? Nou, misschien heb je het wel eens gehoord, maar het volk Israël moest op een keer voor straf naar een ander land. Is iemand van jullie weleens door de meester of juffrouw op de gang gezet? Nou, zoiets. Het volk Israël luisterde steeds maar niet naar de Heere God. Ze deden gewoon waar ze zelf zin in hadden, wat ze zelf belangrijk vonden. Ja..., ze keken helemaal niet naar de Heere God... en ook voor elkaar waren ze niet aardig. En dat werd de Heere God zo zat: weg uit het Beloofde Land. Ga maar even ergens anders heen. Dan kan je even nadenken. Nou, dat nadenken hebben zij ook gedaan. Ze hebben spijt gekregen.

En nu..., nu zijn ze weer terug! Stel je voor dat al de mensen uit Oekraïne weer naar hun eigen land zouden kunnen gaan, dat er weer veiligheid is en rust. Dat is toch geweldig! Dan ga je zingen! Nu, zo is het met het volk Israël: ze mogen weer terug! God had hen weer teruggebracht en zij mochten weer helemaal opnieuw beginnen met de Heere God!

En daarom zingen zij: 1Halleluja! Het is goed om voor onze God te zingen, het is goed om hem te eren met een lied. 2Want de Heer bouwt Jeruzalem weer op. Hij brengt zijn volk weer terug, zijn volk dat uit Israël weggehaald was. 3Hij geeft mensen weer hoop, hij neemt hun pijn weg.



Maar weet je wat ik nu zo bijzonder vind aan dit lied? Het volk Israël zingt niet alleen over hun hoofdstad Jeruzalem, waar ze weer terug zijn. En ze denken niet alleen aan hun eigen huisje wat zij weer gaan opknappen. Nee, ze kijken omhoog... naar de sterren... en nog hoger... naar de Heere God... en ze worden zo blij, zo verwonderd, verlegen misschien wel..., diep onder de indruk...: die grote Schepper Die alles heeft gemaakt... Die alle sterren kent..., Die heeft ons geholpen en weer thuisgebracht... en Hij wil weer met ons verder... Is dat niet ontzettend bijzonder?

Weet jij eigenlijk hoeveel sterren er zijn? Wat denk je? (...). 200.000.000.000.000.000.000. 200 x duizend x duizend x duizend x duizend x duizend x duizend. En God kent ze allemaal bij naam. Hij kent ze allemaal. Kan jij er iets van snappen hoe groot en bijzonder God is? Ik niet. En deze God – zo groot, niet te begrijpen zo groot – heeft zijn volk weer van de gang geroepen terug de klas in, omdat Hij weer met ons verder wil. Niet alsnog strafwerk. Geen boze gezichten meer. Echt weer samen verder. ... Dat zorgde ervoor dat het volk Israël zo verwonderd was en blij en dat zij gingen zingen - kijk maar hoe de psalm verder gaat: 4De Heer heeft alle sterren gemaakt, hij heeft ze een naam gegeven. 5Groot is onze Heer, hij is machtig, machtig en oneindig wijs. 6Mensen die hem trouw zijn, helpt hij.

En jij en ik mogen vandaag meezingen. Want die ontzettend grote God Die wil ook *met jou en mij* verder. Hij wil ook bij ons zijn. Voor altijd bij ons zijn. Ook al maken wij Hem soms echt verdrietig, net zoals het volk Israël toen. Daar moeten wij wel eerlijk over zijn. Wij maken die heel grote God vaak verdrietig, doordat wij niet aan elkaar denken, maar soms eerst aan onszelf. Doordat wij soms zo'n ruzie maken, of denken dat wij beter zijn dan een ander. Doordat wij lang niet altijd aan God denken en Hem eren, terwijl Hij zo, zo groot is... Maar die heel grote God heeft Zich op een keer heel klein gemaakt... zo klein als wij... weet je wanneer? Toen Hij als mens naar de aarde kwam, in de Heere Jezus... en Hij heeft ons toen gered. Jezus liet Zich wegsturen en ging *voor ons* op de gang staan. Ja, veel erger: Hij werd gekruisigd, gedood... en wij mogen daardoor voor altijd met de Heere God leven... met die God Die alle sterren bij name kent en Die zo groot is dat wij het niet kunnen voorstellen. Dat is mooi...! Daarom: 1*Het is goed om voor onze God te zingen, het is goed om hem te eren met een lied.*

Nu, als het volk Israël zo van de stad Jeruzalem en hun huizen en tuintjes, waar ze weer mogen zijn, als ze naar boven kijkt..., naar de sterren, zo ontzettend veel... en als zij nog

verder probeert te kijken en het uitzingt voor de Heere God..., dan laat zij haar ogen voorzichtig ook weer zakken... Doe eens mee... Zie je in gedachten al die sterren... en als je dan iets lager kijkt? Wat is er een stukje onder de sterren meestal? ... Wolken... Ja, en wat komt er soms uit die wolken? Regen... Niet zo lekker soms. Vooral niet als je net naar buiten wilt gaan en er komt weer zo'n plensbui in deze weken... Maar in het

droge Israël was regen zo ontzettend welkom. Want door de regen... wat gebeurt er door de regen met de planten en het gras in de lente? Dat gaat groeien. En als er gras is en planten... , nou dan kunnen er ook dieren leven. Heel grote dieren, zoals de olifant. Maar ook van die heel kleine diertjes. Zoals de vogeltjes in de nestjes. Mooi hè om zo mee te kijken met dit lied. Psalm nummer 147 is namelijk nog niet uit, maar het gaat verder: 7Dank de Heer met een lied, speel op de harp voor onze God! 8Want hij bedekt de lucht met wolken. Hij laat het regenen op aarde, zodat er gras groeit op de bergen. 9Hij geeft alle dieren te eten, ook de jonge vogels die roepen om voer.

Die grote God – die nog veel groter is dan alle sterren bij elkaar – zorgt voor deze wereld..., laat regen komen uit de wolken..., laat het groeien..., geeft de dieren te eten. Zelfs die kleine vogeltjes die daar piepen in het nestje, die hoort Hij ook.

Heb je zo wel eens aandachtig naar de wereld gekeken? Dat vogeltje. Waarom hij zo heel superlicht is: daardoor kan hij gemakkelijk in de lucht zweven. En waarom zijn snavel precies zo is, zoals hij is: daardoor kan hij makkelijk eten verzamelen en oppeuzelen. En waarom hij zulke bijzondere kleuren heeft. En hoe er allemaal eten voor dat vogeltje groeit. Het is allemaal door de Heere God bedacht! ... Maar kijk zo eens naar de bladeren van de bomen. Wat een kunstwerk al die kleuren bij elkaar! Of kijk eens naar de zee of gewoon één druppel aan een tak. Naar die leuke hond. Of die spin die zo'n web maakt. Die bijzonder grote God Die al die sterren kent en heeft bedacht..., heeft ook dit alles om ons heen bedacht en gemaakt. En Hij zorgt ervoor, iedere dag... Ook die jongen bij je uit de klas, die je misschien een beetje vreemd vindt. Hij doet zo raar. Heel veel kinderen vinden hem een nerd. Maar heb je wel eens goed gekeken? Naar zijn ogen, zijn armen, zijn benen? Hoe zijn voeten en benen samenwerken, zodat hij kan lopen, springen, staan? Hoe hij kan praten? En lachen? Hoe alles in het lichaam van die jongen met elkaar samenwerkt en functioneert? Die nerd, of dat lelijke meisje misschien..., ze zijn prachtig door de Heere God gemaakt. Zo kunstig als hun lichaam werkt. Een kunstwerk! En Hij wil ook voor hen zorgen. Jij toch ook dan?

En heb je zo wel eens naar jezelf gekeken? Hoe God je armen en benen heeft gemaakt? En je handen en je oren? En hoe alles zo kunstig met elkaar samenwerkt. ... Maar ook dat elke dag eten hebt, waardoor je lichaam steeds nieuwe kracht krijgt en je allemaal dingen kunt doen? En je bed, waar je in kunt rusten? En dat er werk is voor veel papa's en mama's? En dat er mensen zijn die voor je zorgen, die je dingen leren (juffrouwen en meesters), die je soms beter kunnen maken (dokters), mensen met wie je kunt spelen (familieleden, vriendjes). Wat is dat allemaal toch bijzonder goed bedacht hè? En die grote God zorgt zo elke dag voor jou. Ik kan me wel voorstellen dat het volk Israël ging zingen en het uitzingt: 'Halleluja! Het is goed om voor onze God te zingen, het is goed om Hem te eren met een lied!

Nog even over die kleine vogeltjes tenslotte, waar de Heere God ook voor zorgt. Ik denk haast dat Psalm 147 deze vogeltjes niet zomaar noemt. Jij en ik kunnen heel veel van die vogeltjes leren. Want kijk nog eens goed naar die vogeltjes... Het lijkt wel alsof ze aan het zingen zijn hè, zo met hun bekje open. Nu, zo zijn wij bedoeld. Elk vogeltje zingt zoals het gebekt is, maar wij zijn

allemaal bedoeld om zo voor God te zingen. Om God te eren. Dat wil dit lied, Psalm 147, ons van vanmiddag vertellen. Zing mee! Zing voor je Schepper. Geef Hem de eer. Laat Hem horen hoe groot en bijzonder Hij is. Maak een vrolijk geluid voor de HEER. Dank Hem voor wat Hij allemaal bijzonder heeft gemaakt en hoe Hij op zoveel manieren voor jou zorgt.

En... kijk goed om je heen, zo leert deze psalm Niet alleen naar je huis of je speelgoed. Maar kijk ook in de spiegel naar jezelf. Hoe bijzonder! En naar de andere mensen. Iedereen is bijzonder. En kijk naar de dieren, de planten. Kijk naar de sterren. En daar nog boven... En dan zal, net zoals bij die vogeltjes, je mond (je snaveltje) soms open vallen van verbazing. Wat bijzonder! Nu, zing het maar uit. Zing voor de Schepper en eer Hem. Loof Hem!

En houd je kopje maar naar boven gericht, zoals die vogeltjes. Als je je niet zo fijn voelt. Ook als je iets spannend vindt, of als je je zorgen maakt. Maar ook als je gewoon blij bent en alles goed gaat. Houd je kopje naar boven, en vertrouw op de Heere God. Psalm 147 zingt verder: 10Sterke soldaten geven de Heer geen vreugde, een machtig leger doet hem geen plezier. 11Maar hij is blij met mensen die hem eren. Hij houdt van mensen die op hem vertrouwen. ... Het is dus helemaal niet zo belangrijk dat je sterk en stoer bent. En je moet ook niet denken dat sterke en stoere mensen je altijd kunnen helpen. In de wereld willen heel veel mensen belangrijk zijn en machtig. Maar God wil dat jij gewoon zoals zo'n vogeltje zult zijn, een vogeltje waar God voor zorgt.. Want het belangrijkste is: God hoort ons piepen en ook ons zingen... Hij wil dat wij op Hem vertrouwen en dat wij met onze kopjes zo omhoog kijken... en onze snaveltjes gebruiken om voor Hem een lied te zingen.



En weet je... dat kan je soms ook echt helpen om te zingen. Ik was laatst een keer heel somber en toen ging ik liederen zoals vanmiddag luis-teren...

en een beetje mee brommen, want zo gezellig was ik niet... maar toen dacht ik weer aan God... en hoe goed God alles heeft gemaakt... en dat God zo goed voor mij wil zijn... Zingen helpt.

Daarom nog een keer de vraag waar ik de preek mee begon: wanneer zingen mensen vaak? Bij een feest, of iets belangrijks vaak. Maar: wanneer zouden wij voor God moeten zingen? Als wij dankbaar zijn dat God ons redt en dat God met ons verder wil... Als wij blij zijn dat God voor ons zorgt en wij Hem willen bedanken... Maar ook als wij somber zijn, of bang. En ook als wij misschien gewoon niet zoveel voelen. Blijf zingen. Zingen voor de Schepper. Eer Hem. Maak Hem groot. En zing je zo vrij als een vogeltje, vol vertrouwen, vol verwachting, vol verwondering voor God.